

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.293 van 9 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat P. HIMPLER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeunerin, geboren in Ruma, Servië, en met de Servische nationaliteit.

U zou niet officieel gehuwd zijn met uw huidige partner, X, met wie u drie kinderen hebt.

Op 23 november 2001 hebt u hier in België een eerste asielaanvraag ingediend. Op 3 december 2001 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat-generaal op 13 februari 2002.

Er werden namelijk dermate veel tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van andere leden van uw familie vastgesteld als gevolg waarvan geen enkel geloof meer kon worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Op 20 oktober 2003 diende u een tweede asielaanvraag in België in. De Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake deze aanvraag op 23 oktober 2003 een beslissing tot

weigering van in overwegingname. U startte vervolgens een beroepsprocedure bij de Raad van State, maar deze werd op 2 februari 2004 negatief afgesloten.

Op 14 juni 2004 diende u een derde asielaanvraag in België in. Opnieuw besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot een beslissing tot weigering van in overwegingname, deze keer op 18 juni 2004.

Na een asielaanvraag in Zweden op 19 juli 2004 en een overname door België, diende u een vierde asielaanvraag in, deze keer in het gesloten centrum 127 bis op 4 oktober 2004. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot opnieuw deze aanvraag niet in overweging te nemen en u werd vervolgens gerepatriëerd naar Servië.

U zou in de woning van uw partner in Sremska Mitrovica zijn ingetrokken, samen met uw partner en 3 kinderen. Onmiddellijk na uw aankomst zou u door personen in uw omgeving op verschillende wijzen zijn geïntimideerd, beledigd en bedreigd. Ze verweten u dat u een relatie en kinderen had met een moslim. U zou zelf een appartement hebben gehad in Zemun, Belgrado, maar dit zou zijn ingenomen door andere personen. U zou verschillende malen hebben geprobeerd het op te eisen, maar u zou telkens zijn weggestuurd. Ook zouden er racistische opmerkingen zijn geuit tegen u. U weet niet juist of er nu nog een procedure lopende is om uw eigendom terug te vorderen. Na uw terugkeer zou u ongeveer tweemaal per week dreig telefoons hebben ontvangen. Vijf à zes keer zou u naar de politie zijn gegaan om de beledigingen en bedreigingen aan te geven, maar ook de politie zou u hebben beledigd en weggestuurd.

U zou na uw repatriëring in 2004 ook tweemaal het slachtoffer zijn geworden van fysiek geweld: éénmaal zou u op straat zijn aangevallen, één keer in een winkel. Uw kinderen zouden na hun terugkeer maximum 15 à 20 dagen school hebben gelopen. Ook zij zouden voortdurend zijn uitgemaakt en zouden angst hebben gehad. Ongeveer vijf à tien dagen, of misschien ietsje langer, voor het verdwijnen van uw dochters, zou uw partner in jullie woning zijn mishandeld door vijf politieagenten. Dit zou zijn gebeurd nadat jullie hadden aangegeven voortdurend te zijn bedreigd. In maart 2005 zou uw partner ernstig ziek zijn geworden en gehospitaliseerd zijn. Twee of drie dagen na zijn ontslag uit het ziekenhuis zouden uw dochters s' avonds naar hun tante - uw schoonzus – (H.H.) zijn gegaan met de bus. Toen u merkte dat ze niet terugkwamen, zou u zijn beginnen te panikeren. Daags voordien zou iemand u immers hebben opgebeld met de boodschap dat uw kinderen zouden worden afgenomen en uw woning in brand zou worden gestoken. U zou (H.) hebben gebeld en zij zou hebben gezegd dat uw dochters al terug waren vertrokken. Nog diezelfde nacht zou u, rond half één, samen met uw partner de bus hebben genomen naar het politiekantoor. U zou de verdwijning hebben willen aangeven, maar de politie zou u niet hebben willen helpen. Integendeel, u zou door hen zijn uitgemaakt en zelfs zijn mishandeld. Uw partner zou zelfs met matrakken zijn geslagen. U zou zijn buitengezet en nog diezelfde nacht of de volgende dag zouden jullie naar Belgrado zijn gevlucht. U zou namelijk angst hebben gehad dat uw zoon ook zou verdwijnen. In Belgrado zou uw zoon één keer met de dood zijn bedreigd, meer bepaald op het ogenblik dat hij ramen aan het wassen was aan verkeerslichten.

Jullie zouden hebben besloten opnieuw naar België te vluchten, waar u op 3 juli 2008 een vijfde asielaanvraag hebt ingediend.

U hebt de volgende documenten neergelegd: een kopie van uw identiteitskaart, uitgereikt te Belgrado op 7 maart 2005; een kopie van de geboorteakte van uw zoon Samson, uitgereikt te Sremska Mitrovica op 11 juni 2008; en een kopie van uw medisch boekje, uitgereikt te Belgrado en geldig tot 6 november 2008.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De verklaringen van u en uw partner, Omer Halilovic, zijn immers dermate tegenstrijdig dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u in het kader van uw vijfde asielaanvraag aangehaalde vluchtmotieven.

Als rechtstreeks vluchtmotief haalde u de verdwijning van uw twee dochters aan. Na vergelijking van uw verklaringen en die van uw partner hierover, blijkt dat aan deze verdwijning geen enkel geloof kan worden gehecht.

Zo verklaarde uw partner dat ze één dag na zijn ontslag uit het ziekenhuis zijn verdwenen, op 15 maart 2008. Ze zouden 's morgens rond 10 uur het huis hebben verlaten. Uw partner zou ongerust zijn geworden, zeker omdat (H.), de tante waar ze naartoe gingen, zijn telefonische oproep niet beantwoordde, en rond 16 uur zou u de bus hebben genomen om hen te gaan zoeken. Rond 17 uur zou hij samen met u met zijn camionette naar het politiebureau zijn gereden om hulp te vragen (CGVS-gehoorverslag partner p. 6-7). U verklaarde echter dat uw dochters twee à drie dagen na het ontslag van uw partner uit het ziekenhuis zijn verdwenen. Volgens u zouden ze de woning pas 's avonds, rond 20 uur of 21 uur, hebben verlaten. Jullie zouden (H.) hebben opgebeld en zij zou gezegd hebben dat uw dochters al terug waren vertrokken, wat in flagrante tegenspraak is met de verklaringen van uw partner dat (H.) ook was verdwenen. Toen aan u gevraagd werd of u of uw partner naar (H.) haar woning was gegaan om nieuws te verkrijgen, antwoordde u aanvankelijk ontkennend (CGVS-gehoorverslag p. 6).

Pas na confrontatie met de verklaringen van uw partner, met name dat u met de bus naar daar was gegaan, antwoordde u dat dit inderdaad zo was. U zou, ondanks de boodschap van (H.) dat jullie dochters al waren vertrokken, rond 22 uur of 23 uur de bus hebben genomen. Na middernacht, rond half één, zou u dan samen met uw partner de bus hebben genomen naar het politiekantoor, niet alleen op een totaal verschillend tijdstip, maar dus ook met een ander vervoersmiddel (CGVS-gehoorverslag p. 5-6).

Ook over het politiebezoek lopen jullie verklaringen volledig uiteen: uw partner verklaarde als gevolg van de verdwijning tweemaal naar de politie te zijn gegaan: diezelfde namiddag en de volgende morgen, telkens in uw gezelschap. De eerste keer zouden jullie beiden fysiek zijn mishandeld: uw partner zou één slag in het gezicht hebben gekregen, u twee, waarna u op de grond zou zijn gevallen. De politie zou gedreigd hebben met de matrak, maar deze niet hebben gebruikt (CGVS-gehoorverslag partner p. 7-8). U zelf echter sprak maar van één politiebezoek als gevolg van de verdwijning. Na het slechte verloop van het eerste bezoek, zouden jullie niet meer zijn durven teruggaan.

De wijze waarop jullie werden mishandeld is volgens u ook totaal anders: u sprak niet over slagen met de hand, wel van stampen met de voeten en vuistslagen. Uw partner zou bovendien ook met matrakken zijn geslagen, wat hijzelf dus uitdrukkelijk heeft ontkend (CGVS-gehoorverslag p. 6). Nog in verband met de verdwijning liet uw partner altijd uitschijnen dat ook zijn zus (H.) is verdwenen. Gevraagd of hij vanuit België nog pogingen heeft ondernomen om zijn zus en dochters terug te vinden, antwoordde hij aanvankelijk dat hij niemand kan contacteren, aangezien hij geen telefoonnummers heeft.

Toen daarop werd gevraagd of hij het nummer van zijn zus niet heeft, antwoordde hij haar een aantal keer te hebben gebeld, maar dat ze nooit heeft opgenomen (CGVS-gehoorverslag partner p. 9).

U verklaarde echter nergens dat zijn zus ook zou zijn verdwenen, integendeel. De dag van de verdwijning zelf zou ze de telefoon hebben opgenomen en hebben gezegd dat uw dochters al terug waren vertrokken. Vanuit België zou u ook éénmaal met haar hebben kunnen spreken via de telefoon: ze zou gezegd hebben dat ze blij was dat jullie in België waren en dat ze geen nieuws had over uw dochters (CGVS-gehoorverslag p. 6).

Ook over andere essentiële elementen werden flagrante tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u dat uw partner vijf à tien dagen voor de verdwijning van uw dochters door vijf politieagenten in uw eigen woning werd mishandeld nadat jullie zich tot hen hadden gericht om beledigingen aan te geven (CGVS-gehoorverslag p. 4-5). Uw partner heeft hier echter niets over verteld en op de vraag of hij na zijn repatriëring uit België slachtoffer is geweest van fysiek geweld, antwoordde hij ontkennend (CGVS-gehoorverslag partner p. 4). Uw partner verklaarde wel dat u slachtoffer werd van fysieke agressie, meer bepaald zou u zijn geduwd in een winkel (CGVS-gehoorverslag partner p. 4-5). U zelf verklaarde spontaan slechts éénmaal te zijn aangevallen, namelijk op straat. Pas toen expliciet gevraagd werd of u ook in een winkel werd aangevallen, antwoordde u dat dit inderdaad zo was (CGVS-gehoorverslag p. 4-5). Ook over de moeilijkheden die uw kinderen op school zouden hebben gekend zijn jullie verklaringen in tegenspraak: uw partner verklaarde hierover dat uw kinderen wel naar school gingen, maar dat ze ongeveer twee à drie keer per maand zo'n angst hadden dat ze niet durfden te gaan (CGVS-gehoorverslag partner p.5). U daarentegen verklaarde dat ze al heel lang niet meer naar school gaan: ze

zouden in totaal maar 15 à 20 dagen, of zelfs minder, school hebben gelopen (CGVS-gehoorverslag p. 7).

Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn zodanig zwaarwichtig dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u in uw vijfde asielaanvraag aangehaalde vluchtmotieven.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bewijst uw identiteit en afkomst, maar die wordt nergens in twijfel getrokken. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze werd uitgereikt op 7 maart 2005, waaruit blijkt dat u bij uw overheid terecht kon voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en dat u in Servië een vaste registratie had.

De geboorteakte van uw zoon bewijst dat deze in Rome, Italië, is geboren en de Servische nationaliteit heeft, maar niets meer. Uw medisch boekje toont dan weer aan dat u in Servië aanspraak kan maken op sociale voorzieningen.

Geen enkel van deze documenten kan de bedrieglijkheid waartoe werd besloten weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 10 december 2008 een schending in van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en de onderzoeksverplichting, en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster beweert dat zij stress had tijdens het verhoor bij het Commissaris-generaal en dat haar echtgenoot daarbij nog gezondheidsproblemen heeft.

Verzoekster is van mening dat de tegenstrijdigheden vermeld in de bestreden beslissing, niet essentieel zijn.

2.2. Artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde zodat de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zijnde de vastgestelde tegenstrijdigheden waarnaar verzoekster verwijst, zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt.

Wat betreft de onderzoeksverplichting en zorgvuldigheidsverplichting oppert verzoekster enige theoretische overwegingen maar werkt de aangevoerde schending niet uit; bijgevolg heeft verzoekster geen middel.

De Raad stelt voor het overige vast dat verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist, deze blijven bijgevolg staande.

Wat betreft verzoeksters verweer dat zij stress had en haar echtgenoot daarbij nog gezondheidsproblemen had tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, wordt vastgesteld dat zij deze “problemen” niet verduidelijkt, noch staft. Dit verweer wordt derhalve door de Raad verworpen.

2.3. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht omwille van vele tegenstrijdigheden die, zoals uit de gewone lezing van de bestreden beslissing blijkt, de kern van het relaas betreffen. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoekster vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE